

Cesta do Vehlovic

Olinka jela na prázdniny k dědečkovi. Seděla v autobuse a koukala se z okna.

V Praze ji maminka posadila na sedačku a řekla panu Mrázkovi, ať na ni dá pozor. Pan Mrázek byl řidič a dědečka znal. Bydlel ve stejné vesnici a trasa autobusu tam končila. Tak se stalo, že Olinka jela sama, i když jí bylo teprve šest let. Vůbec se nebála! Vlastně trochu ano. Bála se, jaké to u dědy bude. Nikdy s ním nebyla sama. Pokaždé u něj byly spolu s mámou. Tentokrát to ale nešlo, protože maminka musela do práce.

Pršelo a po skle stékaly kapky deště. Olinka s nimi hrála hru. Vždy si vybrala dvě kapky a hádala, která z nich steče dřív k dolnímu okraji okna. Pak ale vysvitlo sluníčko a bylo po závodech.

Do autobusu přistoupila starší paní. Měla legrační klobouk a brýle s tlustými skly.

„Máš tady místo?“

Než stačila Olinka odpovědět, sedla si paní vedle ní.

Chvíli si Olinku prohlížela a pak se zeptala: „Ty cestuješ sama?“

Olinka nevěděla, jestli má odpovědět. Maminka jí říkala, že s cizími lidmi se nemluví. Nakonec ale přeci jenom špitla:

„Ano.“

„A to se nebojíš?“

„Ne. Pan Mrázek na mě dává pozor.“

„Pan Mrázek?“

Řidič se pevně držel volantu. Sledoval silnici a zdálo se, že si jich vůbec nevšímá. Náhle otočil hlavu a řekl:

„Vezu holku až do Vehlovic. Jede tam na prázdniny za dědou. To víte, máma musela do práce a tátu má kdovíkdě.“

„Aha,“ řekla paní a našpulila rty.

Olinka se na pana Mrázka zlobila. Jak to, že má tátu kdovíkdě? Je přece v zahraničí. Pracuje tam. Copak to pan Mrázek neví?

Paní se pak ptala ještě na moc věcí. Olinka se nakonec rozpovídala a řekla jí všechno. Že dědeček je mámin tatínek a že za ním nejezdí často. Že po prázdninách půjde do školy. Že nemá žádné sourozence a že má ráda bonbony. Poslední otázku, tu o těch bonbonech, jí paní položila těsně před vystoupením. Za pár minut už Olinka cucala malinovou karamelu.

„Paní byla pěkně zvědavá, co?“ ozval se od volantu pan Mrázek zasmušile.